

lakker kunne tjene 3—4 Kr. i Dagløn. Det vil sige det samme som 20—24 Kr. om Ugen. Det er min Overbevisning, at de Herrer Godsejere saa dertil maa lægge de indirekte Udgifter, de have til Polakkerne. Det, det ærede Medlem nævnedes, er jo den kontante Løn, som det ærede Medlem mente blev betalt, men vi have ingen bestemt Garanti for, at det virkelig er det rigtige Tal, det er noget, der siges her; vi have, saa vidt jeg ved, ingen Statistik derover. Det er ikke aldeles fastslaaet, at det er dette Tal, men lad os gaa ud derfra; naar vi dertil lægge de indirekte Udgifter, de have til Polakkerne til Polakhuse, til Naturalier, som de maaske give dem, saa komme de op paa en saa stor Ugeløn, at der ingen Tvivl er om, at hvis det blev bekendtgjort Landet over, at danske Arbejdere, ogsaa Kvinder, kunne faa saa lønnende Beskæftigelse paa de danske Roemarker, vilde man kunne faa rigtig dansk Arbejdskraft, særlig i denne Tid, ude paa disse Steder. Det er saa meget mere forargeligt at tænke sig dette Forhold, som vi jo vide, at Sukkerindustrien her i Landet giver et saa kolossalt Overskud, 25—30 ja 40 pCt. eller mere, til Aktionærerne samt høje Lønninger og Lønninger til Embedsmændene. Det er en saadan Udnyttelse, der finder Sted af det danske Landbrug, at der vilde være al Anledning for Landboerne til at søge gennem deres Roedyrkning at faa mere Andel af dette Overskud; saa vilde der ogsaa være Mulighed for at betale endnu mere i Arbejdsløn til de Mennesker, der ere beskæftigede ude paa deres Marker. Men jeg vil gentage, som jeg har sagt tidligere, at det Landbrug, der kun kan bestaa ved Hjælp af udenlandsk Arbejdskraft, det er unationalt, det er uberettiget, og det er aldeles umuligt her i Tinget at forsvare Nødvendigheden af at importere polsk Arbejdskraft. Det er som sagt min Overbevisning, at hvis de Herrer virkelig havde en fast Villie i saa Henseende, hvis de virkelig vilde frigøre sig for denne udenlandske Arbejdskraft, vilde det ogsaa være muligt for dem at gøre det. Ville de ikke gøre det, og kunne de ikke gøre det, siger jeg, at denne Form for Landbrug er uforvarselig.

Det ærede Medlem hævdede til sidst,

at der vistnok ikke var mange Polakker her inde i København af dem, som vare beskæftigede ved Landbruget om Sommeren. Jeg kan henvise det ærede Medlem i saa Henseende til „Berlingske Tidende“, som jeg citerede i Gaar, og som gør opmærksom paa, hvorledes disse Polakker ude fra Roemarkerne have deres Vinterophold her i København. De have det i saa Henseende paa samme Maade som de Herrer Godsejere; de tilbringe jo ogsaa Sommeren i frisk Luft og Solskin ude paa Landet, men om Vinteren drage de ind og lægge sig i Hi her i København ligesom deres Arbejdere. Men naar saa de Herrer Godsejere komme her ind til København om Vinteren og træffe saadanne Polakker paa deres Vej, kende de dem ikke. Jeg kan oplyse det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) om, at saa er det i mange Tilfælde vort Parti, Socialdemokratiet, som maa tage sig af de Polakker, som de Herrer ikke kende om Vinteren. Vi kunne anføre mange Eksempler paa, hvorledes disse Polakker ere blevne hjulpede fra Socialdemokratiets Side, fordi de ikke vare i Stand til at klare sig her inde i København. Saaledes er det Forhold.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Hvor fristende det end kunde være ogsaa for mig som gammel Landbruger at blande mig i denne Debat, der meget mere ligner en Forhandling under Landbrugsministeriet end under Indenrigsministeriet, skal jeg dog modstaa Fristelsen og fuldstændig lade det Spørgsmaal ligge. Jeg er bleven opmærksom paa, at jeg før, da jeg havde Ordet, glemte at gøre en Bemærkning vedrørende Postillonernes Ansættelse som Chauffører, hvad der blev omtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Jeg er ganske enig i de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Gaar, og som være i nøje Overensstemmelse med, hvad der fremkom i Finansudvalget under Forhandlingen mellem dette og mig. Jeg forstaar Udtalelsen her i Tinget saaledes, at man fra Finansudvalgets Side er enig i, at man i saa høj Grad som muligt ved Postvæsenet ansætter Postilloner som Chauffører, forudsat at de kunne tage; om